సీరియల్
ముద్దా సురేష్

(పన్నెండవ భాగం)

డాక్టర్ జులేఖా—లూసీని తన యింటికి తీసుకు వెళ్ళడానికి అనుమతి ఇచ్చినందుకు, రాణా ఎంతో సంతోషించాడు.

అతనిమీదా, లూసీమీదా చేయవల్సిన పరీక్షలన్నీ పూర్తయ్యాయి.

సందర్భవశాత్తూ, వారి అవసరం ఏర్పడగలదని, యిద్దర్నీ రీసెర్చి భవనంలోనే ఉండిపోమని, కోరుదామనుకొన్నది జులేఖా. కాని, తమ ఉనికి ప్రతిరోజు ఆమెకు రిపోర్టు చేస్తామని, రాణా ప్రామిస్ చేసిన తర్వాత ఆమె సంతోషంగా వొప్పుకుంది, ఒకరినొకరు ఓదార్చుకోడానికే పరస్పరం గాయాలు మాన్పుకోడానికీ ప్రేమికులకు ఏకాంతం అవసరమని గ్రహించి.

జులేఖా ఉద్దేశం ప్రకారం వైద్యం—ఒక పేషంట్‌ని నయంచేయటంలో ఒక స్థాయివరకే ఉపయోగపడుతుంది. ఆ తర్వాత—ఆ వ్యక్తి పట్టుదల, ఇన్‌స్టింక్టుల మీద మిగతాది ఆధారపడి ఉంటుంది.

రెండు రోజులుగా, విషమేఘం ఆచూకీ తెలియకపోయినా, రాణా అధికారులతో రెగ్యులర్ టచ్‌లో ఉన్నాడు.

విషమేఘం వదిలిపెట్టిన అడుగుజాడల్లో యింకా కొందరు ఉన్మాదులౌతూనే ఉన్నారు. ప్రతి వ్యక్తినీ రక్షించడం, ప్రభుత్వానికి కష్టసాధ్యమైంది.

చాలామందిలో 'ప్రభావం' వెనువెంటనే కనబడుతోంది. మెదడు కణాలు, ప్రమాదకరమైన పారసైట్స్‌తో అతివేగంగా ఆవహించబడి—వెంటనే పిచ్చివాళ్ళు అవుతున్నారు.

చాలామంది చంపబడ్డారు. కొంతమంది తమనుతాము చంపుకుంటున్నారు....అధికార పార్టీకి, చేటుకాలం దాపురించినట్టుంది....

రాణా, చేతివేళ్ళు, లూసీ నడుముమీది సున్నితమైన వంపును తాకాయి....

తమను విడదీయడాన్కి—ఏ క్షణంలో అధికారుల ఫోన్ కాల్ వస్తుందోనని భయపడుతున్నాడు రాణా.

తిరిగి ఆ విషమేఘంలో ప్రవేశించే ఆలోచనను అసహ్యించుకున్నాడు రాణా. ఆ రాక్షసి ఈపాటికి నాశనమై ఉండాలని లోలోపల ప్రార్థిస్తున్నాడు భగవంతుడ్ని.

ఆమెలో కదలిక వచ్చింది....

వెచ్చదనాన్ని కోరుతున్నట్టు, అతనివైపు జరిగింది, మత్తుగా మూల్గుతూ.

అతను ప్రక్కకు ఒరిగి, ఆమె నడుంమీద చేయి ముందుకు లాక్కున్నాడు, యిద్దరి శరీరాలు తాకేలా.

ఇప్పుడు పూర్తిగా మేల్కొన్నదామె.

"గందరగోళం యిక ముగిసినట్టేనా?" అడిగింది లూసీ.

"విషమేఘమా? ఆ పీడకల ముగిసిందనే ఆశిస్తున్నాను."

"ఈపాటికి ఏదో పరిష్కారం కనిపెట్టి ఉండాలి..."

"కాల్షియం క్లోరైడ్ బాగా పనిచేసింది. వాళ్ళకి యింకా ఈ కెమికల్ సప్రెస్ భారీ ఎత్తున కావాలి."

"విషమేఘం ప్రమాదమైందని చెప్పడాన్కి ప్రభుత్వానికెందుకు సంకోచం?"

"దానికారణం, ఆ కెమికల్ మైక్రోప్లాస్మని ఎలా డిస్ట్రాయి చేయగలిగిందో అర్థంగాక. అశ్వత్థామ

సలహాపై ఈ విషయంలో కూల్‌గా ప్రవర్తిస్తున్నారు, మైకోప్లాస్మా ప్రమాదం పూర్తిగా తొలగిపోయిందన్న విషయం నిర్ధారణ కావడాన్ని ఎదురుచూస్తూ."

"ఎప్పుడు—ఆ నిర్ధారణ జరిగేది?"

"ఎవరికి తెలుసు? నాసిక్ ఏరియాని పూర్తిగా కవర్ చేసి పరిశోధించేవరకూ."

"లేక—ప్రజలు పిచ్చివాళ్ళు కావడం పూర్తిగా తగ్గిందని తెలిసేవరకూ" అందామె భయంగా అతని దగ్గరగా జరుగుతూ.

బెంగగా ఆమెవైపు చూడసాగాడతను.

"ఐయామ్ ఓ.కే" అన్నదామె క్లుప్తంగా.

అతను ఫోమ్ బెడ్‌మీద లేచికూర్చున్నాడు. యిక ఎప్పుడూ చేదుగతంలోకి తన ఆలోచనలు చెదిరిపోనీయ కూడదని నిర్ధారించుకుంటూ, "ఐ విల్ గెట్ సమ్ కాఫీ డార్లింగ్."

"నో" ఆమె అతన్ని బెడ్‌మీదకు లాగింది, "నువ్విక్కడే ఉండు నేను తెస్తా."

రెండు చేతులు మడిచి తలక్రింద పెట్టుకుంటూ వెనక్కి వాలాడు రాణా, నగ్నంగా మెరిసిపోతూ పైకి లేచిన ఆమె, తను వదిలిపెట్టిన ఫుల్‌హాండ్స్ చొక్కా ధరించడం చూస్తూ.

తన చొక్కా, ఆమెకు బాగా వదులుగా ఉండి, ఆమె అందాన్ని మరింత ద్విగుణీకృతం చేసింది.

ఆమె మంచంమీదికి వంగి, అతనిని ముద్దాడింది. చొక్కాలోంచి సగం బైటపడ్డ ఆమె వక్షోజాలు, అతనిలో ఒక్క క్షణం సంచలనం రేపాయి.

ఆమె మంచంచుట్టూ తిరిగివెళ్ళి, కర్టెన్ వైపు నడిచింది.

కర్టెన్ ఒకప్రక్కకి లాగుతూ ఆగిపోయిందామె!

ఆమె శరీరం హఠాత్తుగా బిర్రబిగుసుకుపోవడం గమనించాడతను.

"రా.... జా!...." సగం అతనివైపు తిరిగి—బైటి దృశ్యాన్నుంచి దృష్టి మరల్చుకోలేక నిలబడిపోయిందామె.

యింతకుముందు తనకు పరిచయం ఉన్న భయం ఏదో ఆవహించినట్లనిపించింది రాజాకి.

అతను బెడ్ మీంచి చివాలున ఉరికాడు. నాలుగంగల్లో ఆమె ప్రక్కకు చేరుకొని, కర్టెన్ ఒక్క ఊపుతో చివరికి లాగేశాడు.

అప్పుడు నిల్చిపోయాడు శిలాప్రతిమలా.

మేడక్రింద కనబడుతున్న దృశ్యాన్ని చూస్తూ— "మైగాడ్! మైగాడ్!" అన్నాడతను ఊపిరి బరువుగా పీలుస్తూ—

కాని....

ఆ గాజు కిటికీ అవతల.... క్రిందుగా.... అంత భయంకరమైన దృశ్యమేమీ లేదు.

—బూడిదరంగు శూన్యం—

దట్టంగా ఉన్నప్పటికీ—శూన్యంగా ఉండి, అక్కడక్కడ లేతపసుపు రంగులో ఉన్న మేఘం....

రాతిబొమ్మల్లా చాలాసేపు నిలబడిపోయారిద్దరూ— అవతలి గదిలో ఫోన్—పొలికేక పెడుతోందని గ్రహించే వరకూ.

* * *

ఆ కాల మేఘం.....

ఆ మహమ్మారి.....

బొంబాయి నగరంలో అడుగుపెట్టిందని హెచ్చరించ డానికి వాళ్ళంతా ప్రయత్నించారు!

అది హఠాత్తుగా ప్రత్యక్షమైంది!

బలమైన, గాలికి కొట్టుకువచ్చిన చిన్న మేఘం....

రెండు రోజుల తీవ్ర అన్వేషణ తర్వాత, మేధావులు రిలాక్సవుతుండగా, అది ప్రత్యక్షమయింది, ఆకాశ రాకాశిలా.

మొదట్లో అది తెల్లవారుఝాము పొగమంచులో దాక్కుంది. అప్పటివరకూ దేనికోసమో కాచుకున్నట్లు అది తర్వాత పైకిలేచింది, బలం పుంజుకుంటూ, బొంబాయి నగరంలోకి తీసుకపోయే పడమటి గాలులకోసం ఎదురు చూస్తూ—

వేగంగా, నేలబారుగా, తమ దారిలోకి దూసుకు వస్తున్న ఆ విష మేఘాన్ని చూసి, ప్రజలు భయాభ్రాంతులై, అన్నివైపులకీ పారిపోయారు.

ప్రభుత్వ సూచన ప్రకారం—కొందరు తెలివైనవాళ్లు మాత్రం తాము పారిపోయేముందు 'మొబైల్ ఆపరేషన్ బేస్'కి ఫోన్ చేసారు. మిగతావాళ్ళు తమ ప్రాణం రక్షించుకొనే హడావుడిలో కాలికి బుద్ధిచెప్పారు.

బొంబాయి పొలిమేరల్లోంచి ప్రయాణిస్తుండగా, విష మేఘం ఆకారం పెద్దగా పెరిగింది.

మొదట చిన్న చిన్న బస్తీలను దాటి, అది యిండస్ట్రియల్ ఎస్టేట్లగుండా ప్రయాణించి, అవి వదిలిపెట్టే కల్మష వాయువుల్ని ఆకలిగా, ఆబగా, తన విషపు పొట్టలో కలుపుకుంటూ పెరిగి పెద్దదైంది.

తర్వాత మెల్లగా అది సెంట్రల్ బాంబేలోకి అడుగు పెట్టింది.

ఆర్మీ తిరిగి ఒకచోట పోగయింది.... మిలటరీ వాహనాలు, విషమేఘం ముందుగా పురవీధుల్లో పరిగెట్టుకుంటూ లౌడ్ స్పీకర్లు అదరగొడుతూ, హెచ్చరికలు చేయసాగాయి.

కాని, వాళ్ళకు తెలియకపోలేదు, తమ ప్రయత్నం వృధా ప్రయాస అని.

ప్రజలు నిద్ర కళ్ళు రుద్దుకుంటూ, లేచి తమ హెచ్చరికను పూర్తిగా అర్థం చేసుకొనే సమయానికి, వెనకాల తరుముతున్న విషమేఘం వారిని ఆవహిస్తుంది.

అయినా వాళ్ళు ప్రయత్నించారు.

కనీసం మూడువంతుల్లో రెండువంతుల సైన్యం ప్రయత్నించింది.

మిగతా మూడోవంతు సైన్యం, బొంబాయి నగరం లోపలికి దూసుకుపోయింది.... 'మిగతా లక్ష్యాలను' నిర్వహించడానికి.

•   •   •

ఆ ఉదయం డాక్టర్ జులేఖాని ఆమె అసిస్టెంట్ నిద్రలేవగొట్టాడు.

ఆమె గబ-గబా దుస్తులు మార్చుకొని, స్లీపింగ్ క్వార్టర్స్ వదిలిపెట్టి ప్రక్కనే ఉన్న ఆఫీసు గదిలోకి ప్రవేశించింది.

ఫోన్ ఎత్తి, స్విచ్ బోర్డు ఆపరేటర్‌ని—తనకోసం ఎదురుచూస్తున్న కాల్‌కి తక్షణం కనెక్షన్ ఇవ్వమని ఆదేశించింది.

కాల్ వచ్చింది....

నిశ్శబ్దంగా వినసాగింది....

ఆమె ముఖంలో భావాలు మారలేదు....

చూపులు మాత్రం విషాదాన్ని ప్రతిఘటిస్తున్నట్లు న్నాయి.

ఆమె చివరికి ఫోన్ క్రెడిల్ చేసి—దానివైపే తదేకంగా చూస్తూ వుండిపోయింది చాలాసేపు.

ఉలిక్కిపడి, ఆమె ఆలోచనల్లోంచి బైటపడింది. దిగ్భ్రమగా నిలబడిపోయిన అసిస్టెంట్ని చూస్తూ, గబ-గబా ఆర్డర్స్ జారీచేసింది జులేఖా—

వెంటనే మెడికల్ రీసెర్చ్ సెంటర్ ఖాళీచేయమనీ, వేరు చేయడానికి వీలైన పరికరాలన్నింటినీ, నోట్సులు, రికార్డులన్నింటినీ మరో రహస్య ప్రదేశానికి తరలించడానికి వీలుగా సిద్ధంగా పాక్ చేసి ఉంచమనీ....

* * *

అరుణోదయ సమయం....

డిపార్టుమెంట్ ఆఫ్ ఎన్విరాన్‌మెంట్‌లో పనిచేసే రాణా, సహోద్యోగి—కపిల్ శ్రీవాత్సవ—తెర్చివున్న పడగ్గది కిటికీలోంచి బయటికి తదేకంగా చూస్తూ ఉండిపోయాడు పొగమంచు కేసి....

కన్నీళ్లు కార్చని, అతని కళ్ళు బరువెక్కి వున్నాయి. అతనికి తెలుసు అది విషమేఘమని!....

చుట్టూ ఉన్న పసుపుఛాయ చెబుతోందా నిజాన్ని. అతనికి తెల్సు—యిలాంటి పరిస్థితి ఎదురౌతుందని... సంక్షోభాల నెదుర్కోడంలో—ప్రభుత్వ కృషిమీద అతనికి ఎక్కువ నమ్మకంలేదు.

పరిస్థితి ఈ విధంగా చిందరవందర ఔతుందని అతను ఊహించాడు.

బయటి ప్రజలకంటే, తనకు ముందునుండీ బాగా తెలుసు ఈ ప్రమాదం గురించి.

తన కౌలీగ్ రాజా అసుభవాలు!....

తమ బాస్ రామ్‌కింకర్ హఠాన్మరణం!....

తన ప్రక్కగా, దుప్పటి క్రింద ముడిచిపెట్టుకు పడుకున్న భార్యవైపు చూసాడు శ్రీవాత్సవ.

ప్రక్కగదిలో నిద్రిస్తున్న పిల్లలు జ్ఞాపకం రాగానే, అతని ఆవేదన ఉధృతమైంది....

కళ్ళలో నిలవలేని అశ్రువులు, క్రిందికి జారిపడ్డాయి....

ఈ విష ప్రభావం, తన కుటుంబం మీదపడి తాము పిచ్చివాళ్ళు కావడానికి ఎంత టైం పడుతుంది??

తను, ఉన్మాది అయిన వెంటనే ఏ విధంగా ప్రవర్తిస్తాడు?

తన కుటుంబాన్ని తానే హతమారుస్తాడా?

తన భార్యనీ....పిల్లల్నీ....తన చేతుల్తో....

శ్రీవాత్సవ బలంగా నిట్టూర్పు విడిచాడు.

వారిని రక్షించడానికి ఓ మార్గం కనుక్కోవాలి!!

భార్యను లేపకుండా, జాగ్రత్తపడుతూ, అతను మంచం వారగా కూర్చున్నాడు.

ఏదో జవాబు కనుక్కోవాలి!

తన కుటుంబాన్ని కట్టి పడేస్తే?....

గదిలో పెట్టి, తాళం వేస్తే?....

తననుండి వాళ్ళను రక్షించడం ఎలా?....

వారిలో వాళ్ళు తగువులాడి చంపుకోకుండా చూడ్డం ఎలా?....

అవును?....

తను యిప్పుడు బైటికి పోతే?....

వారిలో వారికి రక్షణ కల్పించి, బైటికిపోతే....

విషమేఘంలోకి విచ్చలవిడిగా....

నో!....

తను వారిని వదలిపెట్టలేడు....

అది తప్పించుకొని పారిపోడం అవుతుంది....

తను వేగంగా ఆలోచించాలి!....

గబగబా....

మెదడు విషపూరితం కావడానికి ఎంత టైం పడుతుందో.... దేవుడికే తెలియాలి!....

బాస్ రామ్‌కింకర్‌కి ఒకరోజు పట్టింది....

రాణాకి—వెనువెంటనే,

అప్పుడు తట్టింది మెరుపులా ఆలోచన శ్రీవాత్సవకి.

ఆలోచన అంత శ్రేష్టమైనది కాదు.

కాని వాళ్ళకి కొంత టైం యిచ్చినట్లవుతుంది.... ప్రభుత్వానికి.... ప్రాణరక్షణ చర్యలు ప్రారంభించడానికి.... తల పంకించి, గబగబా తన కూతురు గదిలోకి వెళ్ళాడు కపిల్ శ్రీవాత్సవ.

స్టాండ్ మీద వున్న చిన్న బ్లాక్ బోర్డునీ, సుద్దముక్కనీ, తీసుకుని, తలుపు దగ్గరగా వేసి అలికిడి కాకుండా బైట పడ్డాడు.

మెట్లు దిగి క్రిందికి వెళ్ళి, ఆఖరి మెట్టుమీద కూర్చుని, బోర్డుమీద, సుద్దముక్కతో పెద్దపెద్ద అక్షరాలతో చకచకా ఓ సందేశాన్ని రాశాడు.

వీధి తలుపు తెరిచి, గుమ్మంలో అమర్చాడు బోర్డుని, దాని లక్ష్యాన్ని అది సాధిస్తుందన్న ఆశతో.

గబ-గబా మెట్లెక్కి, వంటగదిలో ఎత్తుగా ఉన్న షెల్ఫులోని సీసాను అందుకున్నాడు కపిల్.

నిద్రమాత్రలు!

పిల్లలతో, ఒంటరిగా సంసార భారాన్ని మోయలేక తన భార్య ఆ అలవాటు చేసుకొంది.

బిందె మూతతీసి, గ్లాసునిండా, నీళ్లు తీసుకొని, తిరిగి తన కూతురి గదిలో ప్రవేశించాడు శ్రీవాత్సవ.

మంచంమీద నిద్రిస్తున్న ఎనిమిదేళ్ళ పసిపిల్ల తల పైకెత్తాడు.

బలహీనంగా సగం మత్తులో చేస్తున్న ఆ పసిపిల్ల ఆక్షేపణలను నిర్లక్ష్యం చేస్తూ, బలవంతంగా ఐదు నిద్ర మాత్రలు మింగించాడు.

తర్వాత, ఆమె బుగ్గల్ని ముద్దాడి, దుప్పటి కప్పి ప్రక్క గదిలో ఉన్న మగపిల్లల వద్దకు వెళ్ళి అదే పనిని తిరిగి చేసాడు.

పెద్ద కొడుకు మారుతిని వొప్పించడం చాలా కష్టమైంది ఆ తండ్రికి.

తరువాత పదిరూపాయలు యిస్తానని ఆశ పెడితేగాని, ఆ కుర్రాడు లొంగలేదు.

శ్రీవాత్సవ పూర్తి చేసిన మిగతాపని మరీ కష్టతరమైనది! భార్య శశిరేఖను, నిద్రలేపి, ఆ పని ఎందుకు చేస్తున్నాడో నచ్చచెప్పగలగాలి!

శశిరేఖ ఏడ్చింది.

నిరాకరించింది మొదట్లో తీవ్రంగా.

చాలాసేపు బోధనలు, వాద ప్రతివాదాలు యిద్దరి మధ్య కొనసాగిన తర్వాత అయిష్టంగా వొప్పుకుంది.

ఆచరించింది.

యిక తన విషయంలో—

శ్రీవాత్సవ ఎనిమిది నిద్రమాత్రలు మింగాడు.

ఎన్ని మాత్రలు తింటే, ప్రాణానికి హానికరమో సరిగా అతనికి తెలీదు....

మొత్తానికి, తను, తన కుటుంబం వేసుకున్న డోస్ ప్రమాద స్థాయిని చేరదని ఆశించాడు.

పైగా, యిప్పుడున్న పరిస్థితుల్లో ఆ మాత్రం రిస్కు తీసుకోక తప్పదు.

తిరిగి వెచ్చటి బెడ్ మీదకి చేరాడు శ్రీవాత్సవ ఏడుస్తున్న భార్యను, దగ్గరగా లాక్కుంటూ.

వారిద్దరూ, అలాగే పడుకుని ఉన్నారు, నిద్రాదేవి ఆవహించడంకోసం ఎదురుచూస్తూ.

ర ర ర

అదే రోజు ఉదయం....

సూపరింటెండెంట్ మెహ్రోత్రా,అలసటగా వంటగది లోకి నడిచేడు. ఆవులిస్తూ ఎలక్ట్రిక్ కెటిల్ లో పాలు పోసి, స్విచ్ నొక్కాడు.

భగవాన్! తను ఎంత అలిసిపోయేడు!

ఆ విషమేఘం గొడవవల్ల, రాత్రనక, పగలనక నిర్వి రామంగా శ్రమపడాల్సి వొచ్చింది.

యిప్పుడు ఊపిరి పీల్చుకోడానికి సమయం దొరికింది.

విషమేఘం రెండు రోజులుగా అదృశ్యం కాబట్టి.

యిక అతను కొద్దిరోజులు శెలవు పెట్టాలి.

తను 'రాణా' వ్యవహారాన్ని ఎంతో నేర్పుగా హాండిల్ చేయగలిగాడు.

మొదట్లో అనధికారంగా, వ్యవహారం నడిపి.

అనధికారంగా తను చాల ఏర్పాట్లుచేసాడు, ముందుగా .రాణా చెప్పిన కథ పచ్చి నిజమని వెల్లడై నప్పుడు తనకు ప్రభుత్వంలో ఎంతో క్రెడిట్ దక్కింది.

మాహిమ్ దుర్ఘటన ఏర్పడకముందే, తాను కొన్ని చర్యలు తీసుకున్నందుకు.

ఇన్ స్పెక్టర్ రైనాకు అత్యాశ ఎక్కువ.

తనలో తను నవ్వుకున్నాడు మెహ్రోత్రా.

పాలు మరుగుతున్న శబ్దం విని, ఆలోచనల్లోంచి ఉలిక్కిపడ్డాడు మెహ్రోత్రా. స్విచ్ ఆఫ్ చేసి కెటిల్ లో సెగలు కక్కుతోన్న పాలను కప్పులో పోసుకున్నాడు. తర్వాత నెస్ కాఫీ, సుగర్, కలిపాడు అందులో. ప్రాతః సమయంలో నిత్యం డాబామీద నిలబడి, కాఫీ త్రాగడం అతన్కి హాయిని గొల్పే అలవాటు.

లుంగీ మడత పెట్టుకుని, చేతిలో కాఫీ కప్పుతో మెట్లు ఎక్కి డాబా చేరుకున్నాడు మెహ్రోత్రా.

హఠాత్తుగా ఆగిపోయాడు మెహ్రోత్రా.

అతని కళ్ళు ఎదురుగా ఉన్న విష మేఘాన్ని గుర్తించే లోగా ఆ విషవాయువుని అప్పటికే గుండెలనిండా పీల్చాడు, తనకు తెలియకుండానే.

§ § §

ఇన్స్పెక్టర్ రైనా నిద్రపోతున్నాడు.

ఆ వారం రోజులు చేతినిండా పని తగిలిందతనికి.

చాలా రోజుల తర్వాత ఆ రోజు ఆట విడుపు.

రైనా—తను రాణా చుట్టూ పనిమనిషిలా తిరగవల్సి వచ్చినందుకు అసహ్యించుకున్నాడు.

ఒక డిటెక్టివ్ ఇన్స్పెక్టర్ చేయాల్సిన పనికాదు అది. అలాంటి సంక్షోభంలో తనలాంటి యువకుడు, పోలీస్ అధికారి, నిర్వహించవల్సింది అందరూ మెచ్చుకొనే పని.

తన ధైర్యసాహసాలు వెల్లడయ్యే కార్యక్రమం.

అసలు రాణా, ప్రాముఖ్యతను సంతరించుకున్నది తన ప్రవేశంతోనే.

అతను తనకు చాలా కోపం కలిగించాడు. నిజమే! తను చాల కఠినంగా ప్రవర్తించాడు రాణాపట్ల- కాని తర్వాత తన తప్పు తెల్సుకున్నాడు.

చాల సందర్భాల్లో అతనికి తోడుగా నిలిచాడు.

అతని గురించి బాధ పడ్డాడు.

అతనితో స్నేహ సంబంధాలు పెంచుకోడాన్కి తాపత్రయపడ్డాడు.

రెండోసారి, ఉన్మాద వ్యాధి సోకే ప్రమాదం లేదు కాబట్టి రాణా ప్రముఖ వ్యక్తి అయ్యాడు.

రాణాకు బాడీగార్డుగా ఉన్నంతసేపూ అతనికి ఏదైనా ప్రమాదం వాటిల్లితే తన పరువు ఏమయ్యేదీ? అలా జరక్కుండా అనుక్షణం అప్రమత్తతో ఉన్నాడు తను.

కాని రాణా, పూర్తి స్నేహ భావంతో తనకు రెస్పాన్స్ యిస్తున్నట్లు కనబడ్డంలేదు.

గతంలో తన ట్రీట్‌మెంట్, యింకా మనసులో పెట్టుకున్నాడేమో?

ఏమైతేనేం, యిక గొడవ ముగిసింది.

విషమేఘం ప్రహసనం యిక ముగిసినట్లుగా కనబడ్తోంది.

కాలిష్యం క్లోరెడ్ దాన్ని పూర్తిగా నాశనం చేసి ఉండాలి. ఈ ఆలోచనలన్నీ — 'గత' రాత్రి దైనా మంచంమీద నడుం వాల్చగానే—ఏర్పడ్డవి.

పూర్తిగా అల్సిపోవడంవల్ల అతనికి గాఢమైన నిద్ర పట్టింది.

సూర్యకాంతి కిటికీగుండా పడుతున్నా యింకా అతను మేలుకోలేదు.

గదిలో ఉన్న విష మేఘంగుండా ప్రసరిస్తున్న సూర్య కాంతి!

*　　*　　*

బొంబాయి మహా నగరమంతా—

ప్రజలు నిద్రలేచి పసుపు మేఘం కోసం ఎదురు చూస్తున్నారు.

కొంతమందికి తెలిసీ—మరికొందరికి తెలియకా,

అప్పటికే నిర్లక్ష్యంగా—చాలామంది పిచ్చివాళ్ళు.

వేలాదిమంది ప్రజలు రాత్రికి రాత్రి నగరాన్ని వదిలి పెట్టి వెళ్ళారు.

అదృష్టవశాత్తూ రాత్రి—లౌడ్ స్పీకర్ హెచ్చరికలు వినడంవల్ల, రేడియో ప్రసారాలు వినడంవల్లా,

హెచ్చరికను విన్నవాళ్ళు—బంధువులకీ, స్నేహితులకీ, ప్రమాదాన్ని తెలియజేసారు, ఆదరాబాదరాగా వారి యింటికి వెళ్ళిగాని, టెలిఫోన్ ద్వారా గాని.

కానీ, అది మహానగరం!

తెలిసి పారిపోయిన వాళ్ళు బహు తక్కువ, హెచ్చరికలు గురించి అసలు తెలియని లక్షలాది జనంతో పోలిస్తే.

కాని, ఉదయం ఏర్పడ్డ నరక దృశ్యాలతో, పోలిస్తే గతరాత్రి ఏర్పడ్డ వినాశం బహు తక్కువ.

*　　*　　*

రాణా స్పెషల్ ఆర్మీ వాన్ ని—విశాలమైన భూగర్భ రహస్య ప్రావరంనుండి ఏటవాలుగా ఉన్న కాంక్రీట్ నేలమీదుగా బైటికి పోనిచ్చాడు, దట్టంగా పొగమంచు

అలుముకున్న వీధుల్లోకి.

సురక్షిత, లోహపు దుస్తులు ధరించి విచిత్రమైన ఆకారంలో ఉన్న డోగ్రా, అనబడే వ్యక్తి రాణా ప్రక్కగా కూర్చుని ఉన్నాడు, కిటికీలోంచి గంభీరంగా బైటికి చూస్తూ.

"ఎలా వెళ్ళాలి?" అడిగాడు రాణా.

"ఎడమవైపు సముద్రపు టొడ్డునే ఉన్న రోడ్డు మీదుగా పోనీండి. ఆ రోడ్డుగుండా సిటీలోకిపోతే మనం అక్కడికి చేరతాం" అన్నాడు డోగ్రా.

వాన్ని ఎడమవైపు తిప్పాడు రాణా, పేవ్ మెంట్ ఆధారంగా చేసుకుని, ప్రక్కనుంచి ముందుకు పోనిస్తూ. పొగమంచు యింకా దట్టంగా ఉంది, ఉదయం రాణా భూగర్భ రహస్య స్థావరాన్ని ప్రవేశించినప్పటిలాగే.

పొగమంచుతో నిండిన ఆ పురవీధులగుండా ఉదయం తను ప్రయాణించినప్పటి భయంకర ' అనుభవాలు గుర్తుకు రాగా ఒళ్ళు జలదరించింది రాణాకి—

ప్రొద్దున రాణా, లూసీ—విస్తరించుకుంటూ అవహిస్తున్న విషమేఘాన్ని షాక్ తిన్నట్లు చూస్తుండగా ఫోన్ పొలికేక వినబడింది.

విషమేఘం హిప్నాటిజంనుండి బయటపడి రాణా ప్రక్కగదిలోకి పరిగెట్టి ఫోన్ ఎత్తాడు.

అవతలివైపు ఆర్మీ అండర్ సెక్రటరీ రణధావే— గబగబా చెప్పుకుంటూ పోయాడు రాణా ఎదురుచెప్ప డానికి లేశమైనా అవకాశం యివ్వకుండా.

అతని ఆదేశం ప్రకారం రాణా వెంటనే బయులుదేరి, బైకుల్లా బ్రిడ్జిదగ్గర నిలబడాలి.

అక్కడ అతన్ని —రకరకాల్ల యాంటెనాలతో

అమర్చబడిన ఓ ప్రత్యేక మిలటరీ వాన్—పికప్ చేసుకుంటుంది.

అక్కడనుంచి అతను ఓ రహస్య స్థావరంలో జరిగే సమావేశానికి తీసుకురాబడతాడు. రహస్య స్థలం ఎక్కడ ఉందో అప్పుడే వెల్లడించే అవకాశంలేదు.

దారిలో ఏర్పడే రకరకాల ప్రమాదాల్ని తప్పించుకుంటూ అతను బైకుల్లా బ్రిడ్జి చేరుకోవాలి.

ఎంత త్వరగా వీలయితే అంత త్వరలో—రాణా తన శరీరాన్కి ఎట్టి హాని నీర్పరుచుకోకుండా జాగ్రత్తపడ్తూ, ఆ సమావేశాన్కి హాజరుకావాలి.

దారిలో ప్రమాదాలు ఎదురైతే, అతన్ని అతను రక్షించడం కోసం, ఎదుటి వ్యక్తిని చంపవొచ్చు!

లక్షలాది ప్రజల క్షేమం—రాణా క్షేమంపై ఆధారపడి ఉంది కాబట్టి—అతను ఒకరిద్దర్ని చంపినా పర్వాలేదు ఆత్మరక్షణకోసం.

లూసీ యిప్పుడెక్కడుందో, అక్కడే ఉండిపోవాలి.

నగరంలో యిద్దరూ ప్రయాణించడం వారికీ, దేశానికీ హానికరం.

రాణాకి ఏమయినా 'అనుకోనిది' జరిగితే, లూసీని కల్సుకొనే ప్రయత్నం ప్రభుత్వం చేస్తుంది.

స్పెషల్ ఆర్మీ వాహనాన్ని, రాణాను వెంటతీసుకు రావడాన్కి డైరెక్టుగా అతని యింటికే పంపుదామనుకున్నారు. కాని—

ఆ ప్రయత్నం కొన్ని గంటలు పడుతుంది.

పైగా, నగరంనిండా పొగమంచు చిక్కగా అలుముకోడంవల్ల ప్రయాణం దుర్భరమయ్యే అవకాశం ఉండడం వల్ల స్పెషల్ వాహనం ప్రయాణించలేదు వేగంగా.

అది వేగంకన్నా—పాయిజన్ గాస్‌ల ప్రభావాన్ని లోపలి మనుషులు తట్టుకోడాన్కి వీలుగా నిర్మించబడింది. యిలాంటి సాంకేతిక కారణాలవల్ల ఆ ప్రయత్నం సాఫల్య పడలేదు.

రాణా సజీవంగా బైకుల్లా బ్రిడ్జి చేరుకోలేకపోతే, ఆ ఆపరేషన్‌లో లూసీని ఉపయోగించడం జరుగుతుంది. కారణం ఆమెకు కూడా వ్యాధి రెండవసారి సోకే ప్రమాదం లేకపోవడంవల్లనే.

సూచనలు వెంటనే అమలుపరుస్తానని రాణా చెప్ప గానే లైన్ కట్ అయింది.

రాణా గబగబా బట్టలు మార్చుకుంటూ, లూసీకి విషయాన్ని వివరించాడు.

ఆమె ఏడవలేదు.

అతని ప్రయత్నాన్ని ప్రతిఘటించలేదు....

తమ వ్యక్తిగత స్వార్థాన్ని వొదిలిపెట్టి, పరిస్థితుల కనుగుణంగా నడవక తప్పదని గ్రహించిన స్థితిలో ఉందామె.

ఆమెను బైటితలుపు గడియపెట్టి, బెడ్‌రూమ్ తలుపులు బంధించుకుని, లోపలే ఉండిపొమ్మని ఆదేశించాడు రాణా.

బైటి పిచ్చి ప్రపంచం గురించి పట్టించుకోకుండా, బెడ్‌రూమ్ తలుపులు మూసుకుని లోపలే ఉండిపోవాలని పించింది, ఒక్కక్షణం వారిద్దరికీ.

కాని అలా చేయలేదు.

యిద్దరూ, ఒకర్నొకరు ముద్దుపెట్టుకున్నారు, తటాలున రాణా నిష్క్రమించాడు, మాట్లాడకుండా.

మెట్లు దిగి గ్రౌండ్ ఫ్లోర్‌కివచ్చి, రోడ్డుమీద అడుగు పెట్టగానే అతని పీడకల కొత్త మలుపు తిరిగింది.

రోడ్లన్నీ శూన్యంగా ఉన్నాయ్....

రోజూ వుండే ట్రాఫిక్ లేదు....

కలియుగాంతం అయిపోయినట్లు అంతటా నిశ్శబ్దం....

వాతావరణంలో....అసహజమైన స్తబ్ధత....గోడలకు వారగా నడవసాగాడు రాణా, ఏ పిచ్చివాడైనా గుద్దుకుంటాడేమోనన్న భయంతో.

కాని—'ఉన్మాదులు కాని మామూలు మనుషులు' కనబడితే బావుండునని ఆతృతగా వుంది అతని అంతరంగంలో.

జేబుల్లో చేతులుంచుకుని నడుస్తున్నాడు రాణా.

హఠాత్తుగా ఎక్కడ్నించో భయంకరమైన పొలికేక వినబడింది రాణాకి.

అతివేగంగా రోడ్డుమీద ఓ కారు దూసుకుంటూ వెళ్ళి, దూరంగా మాయమైంది.

వెంటనే కారు గుద్దుకున్న భయంకర శబ్దం....

తర్వాత నిశ్శబ్దం....

ఎవరో స్త్రీ అరుపు లీలగా వినబడింది అతనికి....

నవ్వుతో కూడిన అరుపు....

హిస్టీరియా నవ్వు....

మళ్ళీ ఏడుపు....

తర్వాత పురుషుడి నవ్వు....

గుండెలు చేతోపట్టుకుని నడుస్తున్నాడు రాణా. సమయం యింకా ఉదయం ఆరుగంటలే కావడంవల్ల—చాలామంది యింకా నిద్రలేవకపోవడంవల్లా, కొంతమంది యిప్పుడే మేలుకొనే సమయం కావడంవల్లా—కొంత ధైర్యంగా వుంది రాణాకి. మరో గంటపోతే?

పిచ్చివాళ్ళుగా నిద్రలేచిన మనుషులు ఏం చేస్తారో

అన్న ఆలోచన వచ్చి నడక వేగం హెచ్చించాడు రాణా.

యూసీకి మరోసారి వ్యాధి సోకే ప్రమాదం లేక పోవటంవల్ల ధైర్యంగా ఈ ఎస్సైన్‌మెంట్‌కి వొప్పుకో గలిగాడు రాణా.

ఆ భయంకర ప్రమాదం త్వరలో తొలగిపోతుందని అతని ఆశ.

పొగమంచులో రాణా, ఎదురుగా వస్తున్న ఆకా రాన్ని గుర్తించేలోగా ఆలస్యమైంది.

యిద్దరూ ఢఢాలున ఢీకొన్నారు.

ఆ మానవాకారం వెల్లకితలా నేలమీదపడింది.

రెండో ఆలోచనలేకుండా, రాణా ముందుకి వంగాడు ఆ వ్యక్తికి చేయూత నివ్వడానికి.

ఆ వ్యక్తి రాణా, రెండు భుజాలు పట్టుకున్నాడు పైకిలేస్తూ.

యిద్దరి ముఖాలు అడుగుదూరంలోకి వచ్చినప్పుడు గమనించాడు రాణా ఆ వ్యక్తి పెదవులమీద లాస్యం!

గాభరాగా వెనక్కి జరిగాడు రాణా.

కాని ఆ వ్యక్తి పట్టువదల్లేదు.

వ్రేలాడుతూ వుండిపోయాడావ్యక్తి, విజయగర్వంతో పక-పకా నవ్వుతూ.

భుజాలమీద క్లాంపైన ఆ ఉన్మాది ఉడుంపట్టు తప్పించడానికి పెనుగులాడాడు రాణా.

ఆ వ్యక్తి చేతులు మార్చి రాణా మెడకు వ్రేలాడ సాగాడు.

తల బరువుగా క్రిందికి నొక్కబడుతుండగా, రాణా ఉక్కిరి బిక్కిరౌతూ, పిచ్చివాడి పోట్లలో రెండు చేతుల్తో

పొడిచాడు.

ఉన్మాది ముఖంలో నవ్వు మాయమైంది. నోరుసాచి, తోడేలులా అరిచాడతను, క్రోధంతో రాణా మోకాళ్ళ మీద తన్నుతూ.

రాణా యింక ఆలస్యం చేయలేదు.

రెండు చేతులమధ్య, అతని ముఖాన్ని యిరికించుకుని మెరుపులా కదుల్తూ అతని తలను బలంగా గోడకు గుద్దించాడు.

"ఠప్"మన్నది అతని తల.

ఏం జరిగిందో కూడా చూడకుండా భయవిహ్వాలుడై ముందుకు పరుగెట్టాడు రాణా.

కొంతసేపు తర్వాత ఆగి, ఒగుర్చుతూ చుట్టూ చూసాడు రాణా.

తను వొంటరిగా ఆ వీధిలో వున్నట్టు గ్రహించాడు. రోడ్డు కటూ-ఇటూ పొగమంచు దట్టంగా పేరుకోడంవల్ల తను మధ్యగా పరిగెట్టి ఉండాలి—అనుకున్నాడు.

దారితప్పలేదని ఆశిస్తూ, మళ్ళీ ముందుకి నడవసాగాడు రాణా, ఈసారి కాషస్‌గా.

మరుక్షణం....

కెవ్వున పొలికేక!

అతను ఎడంప్రక్కగా దబ్బున ఏదో పడ్డ శబ్దం!

ముఖంమీద ఏదో జిగటగా తగలడంతో, చేయిపెట్టి తడుముకున్నాడు రాణా.

అతను వ్రేళ్ళను చూసుకున్నప్పుడు, అవి రక్తంతో తడిసివున్నాయి.

ఏం జరిగిందో గ్రహించి గడగడా వణికాడు రాణా.

ఎవరో మేడమీంచి క్రిందికి దూకారు! శరీరం

కాంక్రీట్ రోడ్డుపై గుద్దుకుని. తల పగిలి, రక్తం తన ముక్కుమీద చిమ్మింది!!

రాణా అడుగుల వేగం హెచ్చింది.

తీవ్రంగా ఆలోచిస్తున్నాడు రాణా.

తను బైకుల్లా బ్రిడ్జిని చేరటానికి ఆలస్యమయ్యేకొద్దీ, తనకు యింట్లోంచి బైటకు వచ్చేవాళ్ళ ప్రమాదం ఎక్కువౌతుంది.

తను వేగంగా నడవాలి.

కార్‌లో ప్రయాణిస్తే?

ఈ దట్టమైన పొగమంచులో నడవడం ప్రమాదకరమే.

కాని, రిస్కు తీసుకోదగ్గ ప్రయోజనంవుంది. దూరాన్నించి, దగ్గరకు వస్తున్న ఓ పాట శబ్దం వినిపించింది రాణాకి.

ఆనందంగా పాడుతోంది ఎవరిదో పురుష కంఠం.

దగ్గరౌతున్న ఆకారాన్ని చూసాడు రాణా.

ఓ యువకుడు సైకిల్ మీద ప్రయాణిస్తూ తనవైపు వస్తున్నాడు.

హేండిల్ బార్ అటూ ఇటూ తిప్పుతూ, సాధ్యమైనంత నెమ్మదిగా తొక్కుతున్నాడు ఆ యువకుడు, తన పాటలో లీనమౌతూ.

ఆ యువకుడు రాణాని చూసి, పాట ఆపకుండా, అతనిచుట్టూ నడపసాగాడు సైకిల్.

గుండ్రంగా తిరుగుతూ,

రాణాకు దగ్గరగా,

అతన్నే చూస్తూ,

పాట పాడుతూ,

నవ్వుతూ—

రెండో రౌండ్ కొట్టి ఆ యువకుడు చేయి గాల్లో ఊపుతూ, గానాన్ని కొనసాగిస్తూ పొగమంచులో మాయ మయ్యాడు.

భయంకరమైన ఒంటరితనం ప్రవేశించింది రాణాలో మళ్ళీ.

రాణా గిరుక్కున వెనక్కి తిరిగాడు.

పరిగెడుతున్న శబ్దం వినిపించి—

అతను స్పష్టంగా చూసేలోగానే ఆ ఆకారం, రోడ్డు మీద టక టక శబ్దం చేసుకుంటూ వేగంగా ముందుకు దూసుకుపోయింది.

ఈ విధంగా నడవడంవల్ల ఉపయోగంలేదని గ్రహించాడు రాణా.

అతని గుండెలు అదురుతున్నాయి.

అడుగులు వేగంగా వెయ్యలేకపోతున్నాడు, ఎదురుగా ఎవడు ఢీకొంటాడోనని భయపడ్తూ.

ఈ విధంగా తాబేలు నడక నడిస్తే తను బైకుల్లా బ్రిడ్జి చేరుకునేలోగా యిళ్ళల్లోని పిచ్చివాళ్ళందరూ రోడ్డుమీదుంటారు!

ఓ కారు వెతికి పట్టుకోవాలి!

తాళంలేకుండా స్టార్ట్ చేయడం తనకు తెలుసు. మళ్ళీ ప్లాట్ ఫాం అంచుని గైడ్‌గా చేసుకుని నడవసాగాడు రాణా.

ఎక్కడో తగలకపోదు ఓ వాహనం.

చెత్త పేరుకుపోయినందుకు, మున్సిపల్ కార్పొరేషన్ వాళ్ళని తిట్టుకుంటూ దుమ్ము చీపురుతో బైట పార బోస్తున్న ఓ స్త్రీని దాటివెళ్ళాడు రాణా.

(ఇంకా వుంది)